

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.951 van 21 maart 2013
in de zaak A. 206.811/IX-7840**

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
kantoor houdend te 2600 Berchem
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 26 oktober 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de Federale Politie aan de gerechtelijk directeur van de Federale Politie Antwerpen meegedeeld met een nota van 27 december 2011 met referte CGSU-1927/S, ondertekend door hoofdcommissaris [E. L.], afdeling CGSU, waarbij werd meegedeeld dat er geen plaatsen van commissaris vrij zijn in de personeelsformatie van het Undercoverteam (mobiliteitsoproep 2010-05 erratum) en dat bijgevolg de mobiliteit van de heer XXXX niet kan doorgaan”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Clonen, die tevens loco advocaat Katrien Crauwels verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is in 1986 in dienst getreden van de gerechtelijke politie bij de parketten. In 1996 behaalde hij het brevet Bijzondere Politietechnieken. Van 2001 tot 2007 was hij als hoofdinspecteur voltijds verbonden aan het undercoverteam van de directie Speciale Eenheden CGSU/SIE/UCT (hierna: het UCT). Op 1 juli 2007 werd hij overgeplaatst naar de Federale Gerechtelijke Politie te Antwerpen, maar bleef hij – naar eigen zeggen – als deeltijds agent ingeschreven in de pool van het UCT, waarbij hij nog occasioneel werd ingezet als undercoveragent. Op 1 april 2009 werd hij benoemd tot commissaris van politie.

3.2. Ingevolge de mobiliteitsoproep “2010-5 erratum – reeksnummer: 0102” van 10 december 2010, waarbij negen officiersplaatsen

vacant worden verklaard voor het UCT, stelt de verzoeker zich op 4 januari 2011 als commissaris opnieuw kandidaat voor een betrekking bij het UCT.

3.3. De verzoeker neemt met succes deel aan de selectieprocedure en krijgt een gunstig advies van de selectiecommissie.

3.4. Op 8 mei 2012 verneemt de verzoeker op de eigen personeelsdienst, waar hij heeft geïnformeerd naar het resultaat van de selectieprocedure, dat zijn personeelsdossier een dienstnota van 27 december 2011 bevat, die gericht is tot hoofdcommissaris van politie D.V. van de Federale Gerechtelijke Politie te Antwerpen en waarbij aan laatstgenoemde wordt meegedeeld dat de mobiliteit van de verzoeker niet kan plaatshebben.

Die dienstnota luidt als volgt:

“[...]

In het kader van de mobiliteit heeft XXXX gepostuleerd voor een bediening van agent in de schoot van ons team.

Op 22 december 2012 is betrokkene voor de selectiecommissie verschenen en heeft een gunstig advies gekregen.

We moeten met spijt vaststellen dat er geen plaatsen van commissaris vrij zijn op onze personeelsformatie en dat bijgevolg de mobiliteit niet kan doorgaan.

Betrokkene heeft laten blijken dat hij eveneens de pool wil verlaten.

We bedanken u dat betrokkene heeft kunnen deelnemen aan deze selectie.

[...]”.

De aldus meegedeelde beslissing dat de mobiliteit van de verzoeker naar het UCT niet kan plaatshebben, maakt het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

3.5. Volgens de verzoeker is ná deze beslissing, middels herplaatsing buiten de georganiseerde selectieprocedure, effectief overgegaan tot de aanwijzing van een andere commissaris als agent van het UCT.

3.6. Met een nota van 31 oktober 2012 deelt de Directie van de mobiliteit en het personeelsbeheer van de Algemene directie van de ondersteuning en het beheer van de Federale Politie aan de verzoeker het volgende mee:

“In het kader van de mobiliteit 2010-05, hebt u zich kandidaat gesteld voor de bediening met reeksnummer 0102, die werd opengesteld bij CGSU-UCT.

Aangezien er geen plaatsen voor officieren vacant waren in het vast team CGSU-UCT en het geenszins de bedoeling was plaatsen in bovental via de mobiliteit vacant te verklaren, was het in feite overbodig die plaats open te stellen via mobiliteit. Bijgevolg wordt de bediening met reeksnummer 0102 ingetrokken, waardoor de mobiliteit zonder voorwerp blijft”.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Met een brief van 18 januari 2013 heeft de verzoeker een pleitnota ingediend.

Het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. De verwerende partij lijkt in haar nota vooreerst een exceptie van onontvankelijkheid op te werpen die gesteund is op de laattijdigheid van de vordering. Zij stelt dat de verzoeker zich voor de aanvang van zijn beroepstermijn beroept op het voorschrift van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, maar dat “dit artikel [...] alleen [slaat] op de administratieve

rechtshandelingen met individuele strekking, [terwijl] in dit geval de gehele mobiliteitsprocedure werd ingetrokken”.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat de verzoeker niet doet blijken van een belang in de zin van artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij betoogt dat de gehele mobiliteitsprocedure met reeksnummer 0102 van de mobiliteitscyclus 2010-05 werd ingetrokken en dat de bestreden beslissing de vaststelling is van het gegeven dat geen plaatsen vacant zijn bij het vast team van het UCT. Volgens haar kan de verzoeker geen voordeel meer halen uit de voorliggende vordering tot schorsing.

6. De verzoeker betwist ter terechtzitting de deugdelijkheid van het motief van de bestreden beslissing dat geen plaats van commissaris vacant is in de personeelsformatie van het UCT. Hij betoogt in dit verband dat er een administratieve praktijk bestaat om undercoveragenten voor de personeelsadministratie onder te brengen onder een andere afdeling van CGSU, zoals ook is gebeurd met de andere commissaris die na de bestreden beslissing wel is aangewezen als agent van het UCT. De verzoeker leidt daaruit af dat zijn vordering niet zonder meer kan worden afgewezen wegens een gebrek aan belang. Hij vraagt dienvolgens om “de heropening der debatten te bevelen met het oog op het aanvullend onderzoek naar de ware toedracht van de zaak”.

7. De opgeworpen excepties zouden slechts moeten worden onderzocht en er zou slechts uitspraak over moeten worden gedaan, indien de beide cumulatieve grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing vervuld zouden zijn. Zoals hierna zal blijken, is dit te dezen niet het geval. Er is dan ook geen aanleiding tot een heropening van de debatten met het oog op het door de verzoeker gevraagde aanvullende onderzoek.

VI. Onderzoek van de vordering

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden

besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

9. De verzoeker voert ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing meent te kunnen lijden aan dat de afwijzing van zijn mobiliteit vragen zal doen rijzen in een volgende procedure en ook een weerslag heeft op zijn reputatie binnen de Federale Gerechtelijke Politie.

Hij stelt dat indien de uitspraak over zijn beroep tot nietigverklaring moet worden afgewacht, de huidige situatie zich dreigt te consolideren en zijn reputatieschade zich onherstelbaar zal hebben voltrokken.

Gelet op zijn gevorderde leeftijd, zijn loopbaan en pensioengerechtigde leeftijd en de beperkte openingen in de personeelsformatie van de desbetreffende dienst, zal een uitspraak over het beroep tot nietigverklaring volgens de verzoeker te laat komen en heeft hij baat bij een onmiddellijk optreden.

Ten slotte wijst de verzoeker op een arrest van de Raad van State volgens hetwelk wanneer niet is uitgesloten dat de overheid rekening zal houden met de door de benoemde kandidaat verworven (en door de verzoeker gemiste) ervaring, dit gegeven een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken. Volgens de verzoeker kan een dergelijke beoordeling van de overheid in de toekomst niet worden uitgesloten en is – om zijn toekomstige belangen veilig te stellen – een onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing aangewezen.

10. De verwerende partij antwoordt dat het door de verzoeker aangevoerde morele nadeel door geen enkel concreet element wordt gestaafd en derhalve hypothetisch is. Volgens haar zal, zelfs in de veronderstelling dat de verzoeker ingevolge de bestreden beslissing momenteel enig nadeel zou ondergaan, een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest hieraan genoegzaam kunnen verhelpen door de morele genoegdoening die het zal verschaffen.

De verwerende partij besluit dat de verzoeker geen ernstig nadeel lijdt dat moeilijk te herstellen is.

Beoordeling

11. Luidens artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bevat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijk nadeel aantonen”.

De verzoekende partij mag haar uiteenzetting niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het voor de tegenpartij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

12. In dit geval voert de verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vragen zal doen rijzen in een volgende procedure en ook een weerslag heeft op zijn reputatie binnen de Federale Gerechtelijke Politie. Hij beperkt zich evenwel tot een vage en algemene bewering in dit verband. Hij maakt helemaal niet concreet duidelijk waarom de

thans bestreden beslissing negatieve gevolgen ten aanzien van zijn persoon zou kunnen hebben in het kader van een volgende mobiliteitsprocedure en welke mobiliteitsprocedure dat zou zijn. Dergelijke gevolgen lijken bovendien niet waarschijnlijk, aangezien de verzoeker met succes aan de georganiseerde mobiliteitsprocedure heeft deelgenomen, gelet op het gunstige advies van de selectiecommissie, en de bestreden beslissing de mobiliteit van de verzoeker niet afwijst op grond van enige tekortkoming van de verzoeker of een negatieve appreciatie van zijn kandidaatstelling, maar louter steunt op de afwezigheid van een vacante betrekking van officier in de personeelsformatie van het UCT.

13. Voorts is ook de stelling van de verzoeker dat een uitspraak over het annulatieberoep voor hem te laat zal komen, gelet op zijn gevorderde leeftijd, zijn loopbaan en pensioengerechtigde leeftijd en de beperkte openingen in de personeelsformatie van de desbetreffende dienst, niet in het minst met concrete gegevens onderbouwd. Ze kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen, temeer daar de verzoeker 53 jaar oud is en geen enkel gegeven aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat de mobiliteitsprocedure die blijkens de bestreden beslissing niet in een gunstige eindbeslissing heeft geresulteerd, een laatste kans voor hem was om naar het UCT over te gaan, die hij niet meer zal kunnen benutten indien hij dient te wachten op een uitspraak over zijn beroep tot nietigverklaring.

14. De verzoeker maakt ten slotte niet concreet aannemelijk dat het verlies aan ervaring bij het UCT dat hij ingevolge de bestreden beslissing moet ondergaan, hem in de toekomst in een nadelige positie zou kunnen brengen ten aanzien van anderen, met name ten aanzien van de commissaris die – zoals de verzoeker althans beweert – na de bestreden beslissing wel als agent van het UCT is aangewezen, maar wiens aanwijzing hij niet bestrijdt.

15. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet aantoonbaar ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden.

Derhalve is alvast niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VII. Anonimisering

16. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 maart 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys